

Skepparsonens historia 46

Båtar var väldigt intressanta när jag var pojke men även de stora lastbilarna som mjölkbilarna som levererade mjölk till Joelssons affär. Men det som var mest spännande var när John på Killebäck kom med Torvald Joelssons stora timmerbil in på gården till lådfabriken. John körde nog långa arbetsdagar för han kom ofta senare på kvällen och när jag hörde när han kom var jag snabbt där och stod på behörigt avstånd och tittade på när han parkerade lastbilarna en Scania.

Som alla gamla dieselmotorer så glödtände och frustade den här som vanligt så John satt kvar tills den tystnat och lugnat ner sig då han hoppade ur och hade en vev i näven. Torvald hade satt dit boggihjul på lastbilarna, John vevade upp hjulparet så de frigjorde sig från marken. De användes bara vid tung last för att minska på trycket på vägen. Det var första gången jag såg någon lastbil med extrahjulpar där bak och det gjorde den mycket tuffare.

John var inte storväxt men verkade vara väldigt stark när han jobbade med last och med bilarna. Jag stod alltid på behörigt avstånd för han såg så barsk ut.

Malte och jag hade åkt med Harry Lundin till hans kompis halvvägs till Grebbestad, det var inget konstigt på den tiden vi var vänner och han var väl sällskapssjuk. Efter ett antal timmar på kvällen så blev det ett antal snapsar så framåt elva på kvällen så bar det hem igen, Vi pojkar blev aldrig bjudna på någon sprit, men Harry hade lite svårt att köra bilarna, men strax innan Gustav Lundins hus före svängen ner mot Kämpersvik så gled bilarna ner i diket.

Bilarna hade låg fart så inget allvarligt hände utan vi kunde kliva ur bilarna.

Kan noggen av er åka till John och fråga om han kan ta lastbilarna och komma och dra upp dem i diket. Den som åker får tre kronor. Aldrig att jag för några pengar i världen skulle åka klockan tolv på natten och väcka John!

Jä kan åka sa Malte, som var några hundra meter hemifrån, gick och hämtade cykeln och kom efter en tid tillbaka.

Va sa John? Sa Harry. Jo då han kunde dra upp dem man han kan väl vänta till i morn förmiddag.

1950 när vi varit och lastat propps i Dynekil till Munkedals Pappersbruk och vi låg i Munkedals hamn några kilometer från samhället. Det var många aktiviteter i gång i hamnen, bl a skulle Karl Erik åka intill Munkedal i ett ärende, med den smalspåriga järnvägen, det gamla ångloket med vagnar som påminde om de man såg på Vilda Västerfilmer, stod och stånkade och kolröken drev i väg längs tåget, in i vagnarna med öppna fönster för det var så varmt. Det var himskt sa Karl Erik där satt en i värmen och hostade för all kolrök som rök in.

Ovanför i hamnen flög ett litet flygplan i några dagar, det var marinen som lagt en jagare intill berget i fjorden och täckt den med kamouflagesnät som piloten skulle försöka hitta.

På kajen stod John med den stora timmerbilarna för att lasta propps, två och tre meters stockar till pappersved. När han hade lastat flaket fullt så frågade John,

vill du följa med Folke. Ja gärna, det var en dröm att få kliva in i hytten och känna lukten och höra ljudet från växlandet med dubbeltrampet på kopplingen så växlarna gick in, skrapandet från växellådan, rycken och kraften när motorn började dra, skakningarna som kändes så kraftigt i stolen. Det var en underbar dag med John som sällskap, så lugn och harmonisk och detta var ett jobb han verkligen kunde, köra bilen, lasta och lossa.

Ta rast och byta smörgåsar och nu ca 60 år senare få se de gamla korten från Kämpersvik hemsida med den gamla och nya sågen med Scania med boogien nere och John kämpande på timmerlasten och vårt hus i bakgrunden, det är mäktigt.

Folke ”Anker” Andersson